

Overijse, 10 maart 2005

Vlaamse vrienden,

Ik ga u vandaag niet nog eens uitleggen waarom BHV moet gesplitst worden. De redenen zijn voldoende bekend en iedereen met wat gezond verstand beseft dat die splitsing nu onafwendbaar is. Zelfs de Franstaligen weten het..

Ik zal ook niet trachten u uit te leggen wat het beruchte woordje **“onverwijld”** betekent. Voor ons, gewone burgers is dat simpel, het betekent gewoon “zonder uitstel, dadelijk”. Maar wat het voor de politiciers betekent, dat kan ik u op vandaag nog altijd niet zeggen. Het woordje zal in elk geval de geschiedenis ingaan als **“rekbaar” als een elastiek**. Maar zelfs een elastiek is niet eindeloos rekbaar, want **dan springt hij, en dat kan pijn doen**.

Maar nu er sprake is van conclaven en kastelen houden wij Vlamingen ons hart vast.

Daarom wil ik het hier hebben over een ander, nog veel belangrijker begrip, dat ook voorkomt in het akkoord van 13 mei 2004 tussen de burgemeesters en de partijvoorzitters. Een begrip dat niet voor interpretatie vatbaar is. Ik lees voor uit het akkoord : “de besprekingen moeten leiden tot een toepassing van de grondwet en uitvoering van de arresten van het Arbitragehof en dit door de splitsing van de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde. **Vlaanderen dient hiervoor geen prijs te betalen.**”

Dit plechtig engagement werd intussen overgenomen in het Vlaamse regeerakkoord en werd dus ook door alle partijcongressen van de regeringspartijen goedgekeurd : **“Vlaanderen hoeft hiervoor geen prijs te betalen”**.

Om te vermijden dat de Vlaamse onderhandelaars in de verleiding zouden komen om in de euforie of de oververmoeidheid van een of andere conclaaf toch toe te geven aan de Franstalige chantage, wil ik hier nog eens duidelijk de **belangrijkste redenen opgeven waarom toegeven in geen geval kan**.

Het zijn er vier, twee zuiver juridische en twee politiek-strategische.

Ik begin met de juridische redenen.

De eerste reden is dat Vlaanderen recht heeft op de splitsing van BHV. Het juridisch dossier van Vlaanderen is ijzersterk. We leven in een federale staat. **De federale wetgever moet de grondwet naleven, moet het Nederlands taalgebied in al zijn aspecten eerbiedigen en mag niet discrimineren tussen de taalgebieden. Net zo min als hij mag discrimineren tussen de provincies.**

En dat is precies wat het Arbitragehof in zijn arrest van 26 mei 2003 heeft gezegd : “door de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde te handhaven, behandelt de wetgever de

kandidaten van de provincie Vlaams-Brabant op een andere wijze dan de kandidaten van de andere provincies vermits zij die kandidaat zijn in de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde in concurrentie moeten treden met kandidaten die ELDERS DAN IN DE PROVINCIE kandideren”.

Het arrest is op dit punt niet voor interpretatie vatbaar : **er is discriminatie omdat in één provincie, nl. Vlaams-Brabant, kandidaten moeten concurreren met kandidaten van buiten de provincie.**

Terugkeren naar de oude situatie is dan ook JURIDISCH onmogelijk, wat de Franstalige constitutionalisten ook mogen beweren. Want wat geldt voor de provincies geldt met nog veel meer reden voor de taalgebieden en gewesten die de grondslag zijn voor de federale staatsopbouw. Terugkeren naar de vroegere situatie zou betekenen dat (alleen) de kandidaten van het Vlaams Gewest en het Nederlands taalgebied in concurrentie zouden moeten treden met kandidaten van buiten hun gewest en buiten hun taalgebied. En dat is discriminatie.

Door het arrest van het Arbitragehof moet de federale wetgever ingrijpen en de enige mogelijke ingreep bestaat erin de provincies, gewesten en taalgebieden gelijk te behandelen. Dat kan alleen door een splitsing van de kieskring.

NIETS doen is voor de federale wetgever dus geen optie want dan zijn de volgende verkiezingen ONGRONDWETTELIJK en ONGELDIG en zal Vlaanderen massaal weigeren mee te werken aan de organisatie ervan.

En dat we juridisch sterk in onze schoenen staan bewijst de vrijspraak in Hasselt van één van onze 56 dienstweigeraars, die als voorzitter van een kiesbureau weigerde te zetelen omwille van de ongrondwettelijke kieskring BHV. De rechtbank zegt “beklaagde die zich in de gegeven omstandigheden beriep op gewetensbezwaren (...) gaf zodoende een geldige reden op dewelke als gevolg had dat hij niet behoorlijk de taak van voorzitter van een stembureau zou hebben kunnen uitoefenen”.

Dat is dus de eerste juridische reden waarom er van toegeven geen sprake kan zijn : om de grondwet te doen naleven kan Vlaanderen geen prijs betalen.

De tweede juridische reden is dat de Vlaamse partijvoorzitters een contract hebben getekend met de burgemeesters en met de Vlaamse kiezers. Zij hebben plechtig de verbintenis aangegaan geen prijs te betalen. En **contracten moeten nageleefd worden.**

De partijvoorzitters wisten wat ze ondertekenden en wat ze in het Vlaams regeerakkoord bekrachtigden. Een verloochening van die handtekening zou de geloofwaardigheid van de politiek in Vlaanderen tot beneden het nulpunt doen dalen. **Een woord is een woord, en daar moet men zich aan houden.** Dit is een **juridische** maar ook een **ethische** zaak.

Nu kom ik tot **de twee politieke en tactische redenen om geen toegevingen te doen.**

De eerste is dat er in het verleden al zoveel is toegegeven dat er **geen ruimte meer is voor verdere toegevingen**. Ik verklaar me nader. Het is gebleken dat de faciliteiten rond Brussel, die werden toegegeven in 1963, een enorme vergissing waren. Alle Vlaamse politici bevestigen dit en de Vlaamse regering inclusief de paarse partijen willen ze afbouwen. **Nieuwe faciliteiten toekennen – onder welke vorm ook –, of erger nog grondgebied van de Vlaamse deelstaat afstaan, zou dus ingaan tegen het Vlaams regeerakkoord en tegen het Vlaamse beleid voor de Rand.**

Dan de taalwetgeving in Brussel : ook hier is geen ruimte **Brussel moet niet minder tweetalig worden, maar precies meer**. Eentalige ambtenaren maken kan daar nooit een oplossing voor zijn. Franstaligen moeten integendeel aangemoedigd worden om Nederlands te leren.

Tenslotte de finances : de transfers naar Wallonië en Brussel zijn nu al overmatig groot. **De Vlaamse partijen zeggen unaniem dat ze die transfers willen afbouwen. Er is dus geen ruimte voor nog meer transfers, wel integendeel.**

En nu de **tweede politiek-tactische reden** om geen toegevingen te doen : **toegeven aan chantage is nooit lonend. Nieuwe toegevingen werken verslavend en lokken alleen maar meer chantage uit**. Vandaag in dit ijzersterk dossier **toegeven is de basis leggen voor nieuwe toegevingen in de toekomst** en zou de Franstaligen alleen maar sterken in hun overtuiging dat het volstaat om luid NON te roepen om de Vlamingen over de brug te doen komen.

Ik wil besluiten. We leven niet meer in 1963. Vlaanderen is een volwassen en zelfbewuste natie geworden die er zich goed van bewust is dat België gebouwd is op het geld en het geduld van de Vlamingen.

Net als bij de campagne “gedaan met geven en toegeven” hebben de Vlaamse partijen grote verwachtingen gecreëerd. **Indien ze er nu niet in slagen om eindelijk het patroon van geven en toegeven te doorbreken, dan sluiten ze beter geen akkoord.**

Laat de Franstaligen dan verantwoordelijk zijn voor de institutionele chaos die ze met hun NON zullen creëren.

Luc Deconinck
Voorzitter Halle-Vilvoorde Komitee